

4.3. Veritat i mentida

Els conceptes bo/dolent, just/injust són instruments per a la dominació de la realitat i no predicats ni propietats de les coses.

El llenguatge ens allunya del món, el dissimula.

El llenguatge i la veritat són una metàfora, una ficció que ha oblidat el seu origen fictici.

Nietzsche no estudia el llenguatge com a eina de comunicació sinó al contrari, perquè ens amaga coses.

Així, Nietzsche identifica el llenguatge com una presó, és un conjunt de metàfores que ens impedeixen saber la veritat del món.

La veritat és un prejudici, una construcció feta interessadament, que hem acabat prenent com a veritat més per un acte de fe que per una anàlisi racional.

El món és una força, que queda convertida en un fet moral per l'ús de conceptes que només tenen una existència exclusivament lingüística com «veritat» o «mentida».

La cultura s'ha construït amb el llenguatge i l'home s'ha acabat trobant presoner dels prejudicis que ell mateix ha construït.

Posant nom a les coses, l'home en pren possessió, és un autoengany perquè creiem que així ja dominem el poder de les coses.

El llenguatge degrada la diversitat i pluralitat de les coses sota la falsa unitat dels conceptes.

De fet cada paraula, significa coses diferents a cada individu segons les experiències que cada un d'ells ha tingut.

Les veritats són il·lusions que han oblidat que ho són, són mentides que han oblidat el seu origen mentider.

Voler convertir el llenguatge en descripció objectiva del món fa perdre la intuïció, en front de la raó i aquesta intuïció seria la única que ens podria fer suportable el dolor del món.

Adonar-nos de la capacitat extramoral del llenguatge, ens permet ser més solitaris i més lliures.

El llenguatge és una màscara de construcció social interessada.